

[Munch-Petersen.]

Naar Handelsministeren blandt Aktionærerne har haft en Repræsentant for Smedeforbundet, Hr. Kjærbøl, som jo, ligesom det ærede Medlem Hr. S. Munk her i Salen, en Gang imellem har holdt Taler mod de høje Dividender, saa laa det nær, at han ogsaa havde informeret Handelsministeren noget mere om Forholdene i dette Selskab, saaledes at Ministeren ikke havde været saa uvidende, som han paa- staar at have været. Men man kan jo ikke forudsætte om en Handelsminister, at det skulde være personlige Egenskaber, som gjorde, at han var saa uvidende; derfor maa man forudsætte, at det netop er denne Velvillie overfor Selskabet, som ogsaa er fremdraget af det ærede Medlem Hr. S. Munk, fra Handelsministerens Side, som har ført til den Maade, hvorpaa man har optraadt overfor det kapitalistiske Udbytterselskab Burmeister & Wain.

Det er ogsaa det, der forklarer det foreliggende Lovforslag, der jo, som det ærede Medlem Hr. S. Munk har fremhævet, er uhyre positivt, nemlig positivt gennemfører det, som Bankkapitalen og Højfinansien ønsker. Jeg ønsker det ærede Medlem Hr. S. Munk til Lykke til dette positive Arbejde!

Handelsministeren (Hauge): Jeg skal bestræbe mig for at fatte mig saa kort som paa nogen Maade muligt. Ogsaa jeg mener, at vi nu har drøftet Sagen tilstrækkeligt til, at vi kan lade Lovforslaget gaa i Udvalg. Der er dog et Par Bemærkninger, jeg vil gøre, inden dette sker.

Jeg forstod det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals Udtalelser saaledes, at han vilde sige, at dersom jeg havde sagt nej, bestemt nej paa det Tidspunkt, da Burmeister & Wain mundtlig henvendte sig til Handelsministeriet om Laan, vilde Sagen have stillet sig anderledes. Det kan jeg naturligvis ikke sige noget afgørende om, det ved jeg ikke, for det er jo et tænkt Tilfælde. Det, der skete dér, var, som jeg allerede tidligere og nu igen i Dag har givet Udtryk for, dette, at Burmeister & Wain henvendte sig mundtligt til mig personlig i Handelsministeriet. Direktør Overgaard kom i andet Ærinde, men det er i og for sig ligegyldigt, Faktorernes Orden har ingen Betydning her. Men han sagde, inden han gik: Det er jo vanskelige Tider, vi lever i, og det kniber med at opretholde Produktionen; vi kan ikke eksportere som tidligere, og derfor vil vi nu tage nye Produktioner op. Og han nævnte tre Produktioner: Plovskær, støbte

Rør og Automobildele. Heroverfor maatte jeg naturligvis sige, at jeg med Sympati saa paa, at Selskabet kunde optage nye Produktioner. Han sagde: Ja, men saa kan det komme til at knibe for os med likvid Kapital; vi har jo bundet vore Penge paa forskellig Vis, men vi maa vel kunne faa et Laan i Handelsministeriet, naar vi nu optager disse nye Produktioner.

Det er, hvad der er passeret. Nu vil man vel nok kunne indrømme mig saa meget, at paa det Grundlag kunde jeg ikke sige: Ja, De skal omgaaende faa 3 Mill. Kr., jeg skal uden videre kautionere for 3 Mill. Kr. Hvis jeg havde gjort det, tror jeg nok, at man i Dag vilde have rettet Bebrejdelser mod mig. Derfor maatte jeg naturligvis sige det samme til Direktør Overgaard, som jeg har sagt til saa mange andre, der kommer og beder om Kaution eller Laan: Det maa vi se paa. Hvad skal man ellers sige? Har man overhovedet andet at sige end: Vi maa se paa Forholdet, naar der kommer et Andragende. Men der kom ikke noget Andragende fra Direktør Overgaard den Gang. Andragendet forelaa først den 4. November, og først den 4. November kunde jeg se paa det. Det er Sagen. Men dertil kommer — og det er ikke den uvæsentlige Del af denne Historie —, at selv om jeg havde sagt ja, og selv om Hr. Overgaard, hvad enten det var sket om Sommeren eller om Efteraaret, havde faaet de 3 Millioner, vilde det ikke have hjulpet. De 3 Millioner vilde være puttet ind i Selskabet, men Selskabet vilde alligevel være krakket. Det er det, Undersøgelsesudvalget har oplyst.

Men allerede inden den 4. November havde jeg saa mange Oplysninger om Burmeister & Wain, at jeg maatte sige til mig selv: Det er galt fat med Foretagendet, og nu kan det ikke nytte noget at give Laanet. Ja, man kan naturligvis diskutere dette Spørgsmaal frem og tilbage i det uendelige, men det kommer man ingen Vegne med. Det faktiske er, at jeg har forskaaet Staten for at komme af med 3 Mill. Kr., og jeg tager gerne fortsat mod Bebrejdelser for dette, saa meget mere som det, dersom jeg havde givet dette Laan eller denne Kaution, som det faktisk var, ikke havde ført til andet, end at Staten havde haft saa mange flere Penge til gode i Burmeister & Wain, uden at Selskabet dog i dette Øjeblik vilde have kunnet klare sine Forpligtelser.

Med disse Bemærkninger tror jeg, jeg har svaret ogsaa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller; han føjede den Bemærk-